

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **R. M.**, ev. č. X
st. přísl. X
v ČR pobytem X

zastoupen: Organizace pro pomoc uprchlíkům
sídlem Kovářská 4, Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 21. 7. 2021, č. j. OAM-350/ZA-ZA11-ZA20-2021

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 21. 7. 2021, č. j. OAM-350/ZA-ZA11-ZA20-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl o zamítnutí jeho žádosti o

udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Žaloba a její doplnění

2. Žalobce namítal, že žalovaný porušil § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Žalovaný rovněž porušil § 16 zákona o azylu, neboť jej aplikoval nesprávně. Rovněž porušil § 14 a zákona o azylu, neboť žalobce splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany, neboť mu v zemi původu hrozí nebezpečí vážné újmy.
3. Žalobce dále namítal, že podklady použité žalovaným obsahují jenom obecné informace o Gruzii, ale žádnou informaci o jednání soukromých osob a možnosti se domoci ochrany u státních orgánů. Konkrétně správní spis obsahu jeden podklad, a to Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu – stav listopad 2020 (žalobce zde odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 41/2007-103 a č.j. 10 Azs 235/2020-35). Žalobce konkrétně uvedl veškeré potíže, které měl se soukromými osobami. Žalobce si půjčil částku 5 000 USD na sadbu rajčat, přičemž úroda se nevydařila. Dostal se proto do postavení, kdy nemohl dluh ihned splatit. Na základě požadavku věřitele po něm jistý muž vymáhal tyto peníze. Tento muž byl rovněž zamilovaný do jeho přítelkyně a kvůli ní se svými kamarády zbil otce žalobce i žalobce. Po tomto incidentu měl zlomená žebra. Po několika dnech tito lidé žalobce chytli a odvezli do lesa, kde na něj čekal tento muž se svými kamarády. S pistolí žalobci vyhrožovali, aby nechal svou přítelkyni být nebo jeho i celou jeho rodinu zabije. Poté ho zbili a nechali na místě. Žalobce byl po tomto napadení 20 dní v nemocnici, protože měl zlomenou ruku a žebra. Žalobce se pokoušel o smíření, ale ten muž mu stále vyhrožoval. Žalobce se obrátil na místní policii, ale tam mu bylo sděleno, že s těmi útočníky nemůže nic dělat a poradili mu, aby raději odešel z Gruzie. Žalobce ukryl svou přítelkyni u své rodiny v Tbilisi a odjel ze země, nejdříve do Polska a následně do ČR, kde požádal o azyl. Na území ČR by chtěl setrvat do doby, než se situace s jeho přítelkyní uklidní.
4. Žalobce dále namítal, že uvedl veškeré potíže se soukromými osobami, a ačkoliv neposkytnul žádné důkazy, jeho výpověď byla věrohodná a držel se jedné dějové linie a ani žalovaný neuvedl, že žalobci tyto skutečnosti nevěřil. Podle názoru žalobce, žalovaný posuzoval jeho žádost výlučně na základě země původu, přičemž se nezabýval konkrétními důvody jeho žádosti. V případě žalobce totiž nelze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu, neboť mu v případě návratu do země původu hrozí nebezpečí vážné újmy. Žalobce splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany, neboť žalovaný měl zkoumat, zda je přístup ke státním orgánům, resp. policii v praxi skutečný, anebo se jedná o formální hledisko výkladu zákona (žalobce zde odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2007, sp. zn. 1 Azs 40/2007-129. Žalobce dále odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2020, č.j. 53 Az 31/2019-27, kde byla řešena obdobná věc. V nyní posuzovaném případě žalobce nevyvrátil výpověď žalobce, ale ani z ní nevycházel. Neuvedl, proč nedošlo k vyvrácení domněnky bezpečné země původu.
5. V doplnění žaloby žalobce zaslal zprávu z psychiatrického vyšetření ze dne 30. 8. 2021, které reflektuje jeho aktuální zdravotní stav.

III. Vyjádření žalovaného

6. Dle vyjádření žalovaného ČR považuje Gruzii za bezpečnou zemi původu a žalobce se mohl se svými potížemi se soukromými osobami obrátit na státní orgány v zemi původu. Žalobce pak v průběhu správního řízení žalovanému nesdělil, že by trpěl zdravotními či psychickými problémy. Nebyla ani doložena lékařská zpráva z hospitalizace v Psychiatrické nemocnici Bohnice v období od 29. 7. 2021 do 8. 9. 2021. Žalovaný pak považuje napadené rozhodnutí za přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Replika žalobce

7. Žalobce především uvedl, že ani ve vyjádření k žalobě se žalovaný dostatečně nevyjádřil k tomu, jakým způsobem a na základě čeho vyhodnotil Gruzii jako bezpečnou zemi původu ve vztahu k žalobci. Pobyt žalobce v Psychiatrické nemocnici Bohnice byla doložen lékařskou zprávou ze dne 30. 8. 2021.

V. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
9. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
10. Napadené rozhodnutí je založeno na uplatnění § 16 odst. 2 a 3 zákona o azylu, podle nichž se jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
11. Východiska citovaného § 16 odst. 2 zákona o azylu spočívají na pojmu „bezpečná země původu“ vymezeném v § 2 odst. 1 písm. k) téhož zákona. Podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se za bezpečnou zemi původu považuje stát, jehož je cizinec státním občanem, (1) ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, (2) který jeho občané neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a, (3) který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných

opravných prostředků, a (4) který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.

12. Obecně se za „bezpečnou zemi původu“ považuje takový stát, jenž dodržuje mezinárodní závazky a v souladu s nimi nepodrobuje své občany takovému zacházení, jež by mohlo být v jiných státech považováno za relevantní pro udělení azylu. Evropská praxe pak presumuje, že občany pocházejících z bezpečných zemí původu nelze bez dalšího považovat za osoby vyžadující ochranu – specifickým prvkem uvedené praxe je tedy nezkoumání důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany, ale toliko posouzení, zda daná země podmínky definice „bezpečné země původu“ splňuje. Na druhou stranu však není vyloučeno, aby v azylovém řízení konkrétní osoba prokázala opak, tedy že v jejím případě ze strany domovského státu k porušování mezinárodních azylových zásad dochází.
13. Podle § 2 bodu 7 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, Česká republika považuje Gruzii za bezpečnou zemi původu, s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie.
14. Žalovaný byl proto v přezkoumávané věci pro závěr o zamítnutí žádosti žalobce s ohledem na její zjevnou nedůvodnost povinen dle § 16 odst. 2 zákona o azylu v zásadě toliko prokázat, že Gruzii lze považovat za bezpečnou zemi původu. Vzhledem k tomu, že však prováděcí vyhláška k zákonu uvedenou zemi výslovně zmiňuje ve svém § 2 bodu 7., byla jeho procesní situace o to jednodušší, že nemusel zkoumat naplnění jednotlivých znaků vymezených v § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, ale mohl rovnou přistoupit ke konstatování splnění podmínek bezpečnosti Gruzie, jako země původu. Žalovaný však přesto nad rámec své činnosti provedl i důkaz zprávou Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu z listopadu 2020 a z ní ověřil, že situace v zemi žalobce nedoznala změn, jež by mohly svědčit o zhoršení situace jejích občanů ve vztahu k azylovému právu. Tím své povinnosti týkající se řádného zjištění skutkového stavu splnil, neboť žalobce není osobou, jež by pocházela z Abcházie nebo Jižní Osetie v Gruzii. Žalobce totiž pobýval ve vesnici Velistsikhe, v okrese Gurjaani, což v regionu Kachetie, a je pod kontrolou centrální vlády. K aktuálnosti zprávy lze obecně odkázat i na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2017, č.j. 45 Az 21/2016-55 (publikováno pod č. 3714/2018 Sb. NSS) podle něhož zastaralost zpráv o zemi původu nelze posuzovat pouze na základě faktu od datu vydání takové zprávy. Zastaralá je pak taková zpráva, jež obsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím využitím již nejsou aktuální, neboť situace popsaná ve zprávě se změnila. To se v posuzovaném případě nestalo a žalobce to ani netvrdil. Soud proto hodnotil zprávu Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu z listopadu 2020 jako dostatečnou k posouzení věci.
15. Jedinou otázkou tedy je, zda žalobce prokázal, že v jeho případě nelze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu. Soud v této souvislosti předně odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 – 41, rozsudek ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 – 47, usnesení ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 – 48, či rozsudek ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016 – 32), z níž vyplývá, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany v případě bezpečných zemí původu oproti jiným obdobným azylovým řízením je samotný žadatel o udělení mezinárodní ochrany. Břemeno tvrzení stíhá žadatele o udělení mezinárodní ochrany a správní orgán tedy nemá povinnost hodnotit v řízení jiné skutečnosti než ty, které uvádí žadatel, či za něj azylově relevantní důvody dokonce

domýšlet. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Žalobce v žádosti především uvedl, že v zemi původu má potíže kvůli vztahu s jeho přítelkyní. Jeden muž, který s ní chtěl žít a mít rodinu, žalobci vyhrožuje a fyzicky jej několikrát napadl. Nechce se smířit s tím, že žije se žalobcem. V případě návratu do země původu má obavu, že mu tento člověk ublíží. V rámci pohovoru pak žalobce zejména uvedl, že jeho potíže začaly v listopadu 2020, kdy začal bydlet se svou přítelkyní. Jiný muž byl do ní také zamilovaný a žalobce u přítelkyně pomlouval. Přítelkyně to sdělila žalobci a žalobce šel za tímto mužem, aby se ho zeptal, proč se tak chová, přičemž mezi nimi došlo k fyzické potyčce. K tomu došlo v prosinci roku 2020 a tři dny na to přišel tento muž k žalobci domů se sedmi kamarády, byli opilí a pokřikovali před domem. Otec žalobce je šel okřiknout, ale zbili ho také. Žalobce vyšel ven a i on byl napaden. Žalobce vzal nějakou tyč a muže udeřil do hlavy. Žalobce měl zlomená žebra a muž rozbitou hlavu. Po několika dnech šel do práce, přičemž u něj zastavilo auto a nějaké osoby žalobce násilím vtlačily do auta. Odvezli ho do lesa, kde byl ten muž a jeho kamarádi. Muž vytáhl pistoli a namířil ji na žalobce a řekl, že buď jeho přítelkyni nechá, nebo on žalobce i jeho rodinu zabije. Poté žalobce zbili a ponechali v lese. Žalobce dostal strach a přítelkyni schoval před možným nebezpečím u jejich příbuzných v Tbilisi a sám se rozhodl odcestovat z vlasti. Žalobce byl na policii v Gurdžání, ale místní policista mu sdělil, že s těmi útočníky nemůže nic dělat a aby raději odjel z Gruzie, než se situace uklidní. Poté, co mu to policista sdělil, žalobce nepodal písemné oznámení. Na nikoho dalšího se se žádostí o pomoc neobrátil. Žalobce dále uvedl, že si v Gruzii v květnu roku 2020 půjčil 5000 USD od jedné soukromé osoby na sadbu rajčat, ale úroda nebyla dobrá, a proto peníze nebyl schopen vrátit. Věřitel žalobce se v této záležitosti obrátil na muže, s nimž měl žalobce potíže, aby dlužnou částku vymohl, čímž se jeho potíže znásobily. Žalobce s ním tak měl potíže kvůli přítelkyni i dluhu. Žalobce v zemi původu neměl potíže se státními orgány a ani neměl potíže kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. V případě návratu se obává toho, že budou jeho potíže s dotyčným mužem pokračovat a může se žalobci nebo jeho přítelkyni něco přihodit. V ČR by chtěl pracovat, aby se mohl uživit a počkat, zda se situace kolem jeho přítelkyně uklidní. Z obsahu žádosti a pohovoru je zřejmé, že důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je obava z možného vyhrožování ze strany soukromých osob (osoby), které mu vyhrožovaly a zbily jej kvůli jeho přítelkyni a později i s ohledem na jeho neuhrazený dluh. Žalobce v Gruzii neměl žádné problémy se státními orgány ani potíže kvůli své rase národnosti, náboženství pohlaví, politickému přesvědčení či příslušnosti k sociální skupině. Na základě informací sdělených ve správním řízení tedy nelze dospět k závěru, že by žalobce byl pronásledován ve smyslu § 12 zákona o azylu, tj. byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Žalobce uváděl, že se obrátil se žádostí o pomoc na místní policii ve městě Gurdžání, kde mu bylo sděleno, že s útočníky nemůžou nic dělat a poradili mu, aby odešel u Gruzie, než se situace uklidní. Jak plyne ze zprávy Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu z listopadu 2020, tak v případě zneužití pravomoci státních orgánů a tedy i policie je možné se obrátit na státní zastupitelství, ombudsmana a řadu nevládních organizací. Ve zprávě je výslovně uvedeno, že případnou nečinností či zneužitím pravomoci státních orgánů se rovněž

zabývá úřad ombudsmana, který velmi aktivně vystupuje za dodržování lidských práv a řada nevládních organizací, které poskytují efektivní pomoc v případech porušení práv jednotlivců. Žalobce si na postup policie nestěžoval. Nelze tak dospět k závěru, že by mu tyto orgány odmítly pomoc poskytnout. Žalobce měl v průběhu správního řízení možnost uvést vše, co považuje za relevantní z hlediska udělení mezinárodní ochrany. Byl s ním veden pohovor a byl poučen o povinnosti uvést pravdivě a úplně všechny skutečnosti nezbytné pro úplné zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí.

16. Soud tedy neshledal, že by bylo možno se domnívat, že by gruzínské státní orgány v jeho případě odmítly pomoc poskytnout, a pro to by tedy nebylo možné Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Obávám z takového postupu státních orgánů nenasvědčuje ani zpráva hodnotící situaci v Gruzii obstaraná žalovaným. Napadené rozhodnutí tak bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci a žalovaný řádně odůvodnil svůj závěr, proč je žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zjevně nedůvodná [§ 16 odst. 2 zákona o azylu]. Soud k věci rovněž uvádí, že NSS soustavně judikuje, že je to právě žadatel o mezinárodní ochranu, kdo je povinen prokázat, že pro něj není země původu bezpečná (rozsudek ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008 - 70, č. 1749/2009 Sb. NSS). Žalobce pochází z části Gruzie, která je považována za bezpečnou zemi původu. Bylo proto jeho úkolem přesvědčit žalovaného, že je jeho příběh mimořádný a odůvodňuje věcné posouzení žádosti – tedy že mu hrozí větší riziko vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. To se však žalobci nepodařilo. Žalobce tvrdil, že mu nebezpečí hrozí jen od soukromých osob (vyhrožování). Vyhrožování ze strany soukromé osoby však nemůže samo o sobě vést k udělení azylu, tím spíše v situaci, kdy politický a právní systém v zemi původu dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů (rozsudek NSS ze dne 10. 3. 2004, čj. 3 Azs 22/2004 - 48). V Gruzii přitom jsou reálně zajištěny mechanismy účinné ochrany například u policie či jiného státního orgánu (viz zprávu o zemi původu a například usnesení NSS ze dne 30. 8. 2018, čj. 9 Azs 226/2018 - 27, bod 53, nebo rozsudek NSS ze dne 13. 5. 2021, čj. 9 Azs 17/2021 - 46, body 26 a 27). Žalobce se tak může domáhat ochrany přímo v Gruzii.
17. Nad rámec výše uvedeného soud doplňuje, že obavy žalobce spadají pod hledání ochrany před útoky soukromých osob. Touto otázkou se již Nejvyšší správní soud mnohokrát ve své judikatuře zabýval. Již v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, publ. pod č. 169/2004 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že obavy žadatele o azyl před vyhrožováním ze strany soukromé osoby nepředstavují bez dalšího důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny. V rozsudku ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004 - 53, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*potíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vyhrožování, vydírání apod. nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.*“ V případě tzv. bezpečných zemí původu, v daném případě Gruzii, je na žadateli o udělení mezinárodní ochrany, aby prokázal, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze, k čemuž v dané věci nedošlo.

18. Soud ani nedospěl k závěr, že by žalobci měla být udělena doplňková ochrana dle § 14 a zákona o azylu. Podle § 14 a zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle [odstavce 2](#) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.* Podle odstavce 2 téhož ustanovení *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.* Soud k věci uvádí, že v případě nečinnosti konkrétního oddělení policie je třeba se obrátit se stížností na příslušné státní orgány.
19. Jde-li o zdravotní stav žalobce, pak žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý a s ničím se neléčí. V Psychiatrické nemocnici v Bohnicích byl žalobce hospitalizován až po vydání napadeného rozhodnutí v době od 29. 7. 2021 do 8. 9. 2021. Žalovaný tudíž o jeho psychických potížích v době vydání napadeného rozhodnutí ani nevěděl. K žalobce je doložena lékařská zpráva z Psychiatrické nemocnici v Bohunicích ze dne 30. 8. 2021. V ní je mj. uvedeno, že *po nastavení psychiatrické medikace zaměřené se stav pacienta postupně lepší, spolupracuje, bez tenze, normalizovaný, forie a psychomotorické tempo, spánek celonoční, v myšlení nadále megalomaničké obsahy, ale usměrnitelný, bez agresivních projevů, komunikace obtížná pro jazykovou bariéru.* Soud k věci uvádí, že žalobce je zastoupen organizací zabývající se pomoci uprchlíkům, přičemž až do doby rozhodnutí soudu nebyla doložena žádná jiná lékařská zpráva, která by dokládala, že aktuální zdravotní stav žalobce je natolik závažný a brání v návratu do země původu.
20. S ohledem na výše uvedené nelze dospět k závěru, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nashromážděných informací. Stejně tak nelze dospět k závěru, že by správní orgán pochybil, když žádost žalobce zamítnul postupem dle § 16 odst. 2 zákona o azylu.

VI. Závěr a náklady řízení

21. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
22. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. února 2023

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce